

PRO BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

Sv. Václav se narodil kolem roku 905 ve Stochově (město ve Středočeském kraji).

V křesťana byl vychováván svojí babičkou sv. Ludmilou. Stavěl chrámy, staral se o chudé, vykupoval otroky, do soudnictví zaváděl křesťanskou morálku. Zemřel 28. září 929 ve Staré Boleslavi.

Vybarvi si obrázek a doplň chybějící slova do části známé písně.

Svatý _____, vévodo české _____,
kníže náš, pros za nás _____, Svatého
_____! Kriste eleison.

Ty jsi dědic české země, rozpomeň se na své
plémě, _____ zahynouti nám ni _____,
svatý _____! _____ eleison.



PRO STARŠÍ

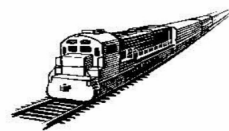
Prázdninové cestování. Petr, Klára, Vojta a Lucka byli na prázdninách.

Doplň tabulku, když víš, že:

- Klára nejela k moři vlakem, vlakem cestoval chlapec;
- Petr jezdil na kole, ale nebylo to na horách ani u babičky;
- Lucka k babičce neletěla.

	PETR	KLÁRA	VOJTA	LUCKA
doprava				
pobyt				babička

Nápověda:



Klára Špunt Zelinková

1

Tomášek



ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

„Vysoký cíl dává sílu snášet všechny trampoty všedního dne.“

P. Kentenich

Úvodní slovo

Dnešní úvodník nového ročníku farního časopisu je vlastně sváteční – dostáváte jej do rukou v den, kdy je v našem kostele po dlouhých letech opět slavena primiční mše svatá. Naše radost není o nic menší, i když se o novokněze tak trochu „dělíme“ se společenstvím salesiánů Dona Boska. Kdekoli si Bůh povolal někoho ze svých služebníků, je to vždy příslib budoucích darů, jimiž bude bohatý všechn Boží lid.

Přejeme tedy našemu novoknězi otci Petru Zelinkovi především

neochvějnou víru v Boží moc, která se tak často zjevuje skrze lidskou slabost, sílu a vytrvalost na cestě k Božímu království, po níž bude nyní doprovázet jemu svěřené děti Boží, a především neutuchající radost pramenící z vědomí, že náš Pán, který si ho povolal, je tou nejspolehlivější zárukou plodnosti služby, kterou Jeho jménem bude konat.

Všechny vás prosím o modlitbu za Boží požehnání pro našeho primicianta i za další kněžská a řeholní povolání z naší farnosti.

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

- Příprava na **svátost biřmování** bude po prázdninách pokračovat v úterý 20. září 2011 v 19 hodin na faře na Lidické 6.
- První setkání nových katechumenů se koná ve středu 21. září 2011 v 18:30 hodin na faře na Lidické 6. Až do té doby se ještě mohou přihlásit zájemci o **křest z řad dospělých**. Tyto katecheze mohou navštěvovat také ti, kteří mají zájem o přijetí svátosti eucharistie či smíření, pokud je nepřijali již dříve.
- Ve čtvrtek 22. září 2011 v 18:30 hodin se sejde na faře na Lidické 6 farní rada.

Víkend rodin s malými dětmi

„Dbej na to, co ti svěřil Hospodin, tvůj Bůh.“

Král 2,3

Náš partner a děti jsou nám svěřeni od Boha. On chce být uprostřed naší rodiny trvale přítomen a sdílet s námi vše, co prožíváme. Vnímáme tuto Jeho přítomnost, nebo ji ztrácíme v návalu každodenních povinností? Máme dbát

na ty, které nám Bůh svěřil a spolu s nimi kráčet k Němu. Jdeme dobře? Nasloucháme Bohu? Ptáme se Ho, kudy máme jít? Jak zaslechnout Boží hlas a stát se tak „prorokem“ ve své rodině?

7. - 9. října 2011 zve komunita Emmanuel na Víkend rodin s malými dětmi. Podrobnosti naleznete na www.emmanuel.cz.

Víkend je určen pro rodiny s dětmi do 12 let.

Za komunitu Emmanuel Ivo Sperát

Z farní charity

V minulém čísle Tomáška (z 26. června 2011) jsme vás podrobně informovali o aktivitách Oblastní charity Brno, např. o sběru pro Šatník a pro Diakonii Broumov, ale také o nové aktivitě OCH Brno: Filip – osobní asistence. Prosíme, věnujte tomuto novému projektu pozornost. Jde o placenou službu, podrobnější informace najdete ve vývěsce. Uvedená služba se po Novém roce rozbíhala velice pomalu, nyní už má první klienty i pracovníky.

Na konci června, ještě před prázdninami, jsme zaslali či odevzdali z vašich příspěvků následující peníze:

- na léky pro nemocné malomocstvím – LL 3 000 Kč

POVÍDKA

Vítr čechrá tmavé vlásky, za oknem se míhají červené puntíky jeřabin a táta za volantem si vesele píská. Ale Barunce do zpěvu není. Je jí smutno jako vždycky, když se vrací z prázdnin od babičky. Za dva dny začíná škola a Báru čeká pátá třída a přijímací zkoušky. Vůbec se do školy netěší. Jen babičce se může svěřit, jak často se ve třídě cítí sama – vlastně nejen ve třídě - i doma. Maminka Barunce umřela, když byly holčičce 4 roky a i předtím byla často v nemocnici, tak si na ni Bára ani moc nepamatuje. Tatínek je ten nejlepší táta na celé zeměkouli, ale taky mu nemůže říct všechno – že se holky ve třídě už oblékají jako slečny, pořádají narozeninové párty a ona že vlastně žádnou dobrou kamarádku nemá. To u babičky je to jiné – té se Barunka může svěřit s každým trápením. Vlastně si povídají od rána do večera. Babička toho tolik ví, a když vypráví o životě některého svatého, je to napínavější než detektivka. Nejraději má svatého Benedikta – nic pro ni není přirozenější než jeho slova „Modli se a pracuj!“ A i Barunka se těší na ranní modlitbu, poklízení, práci na zahrádce a vycházky ke křížku do polí. Tam se vždycky nejvíc rozprává a babička umí nejen úžasně vyprávět, ale stejně dobře i poslouchat. Najednou není těžké se

přiznat, že ta trojka z matiky a z angličtiny byla úplně zbytečná, že se jí prostě strašně nechtělo psát úkol nebo se učit slovíčka. Babička sedí vedle Báry na mezi a dlouhým stéblem šimrá vnučku po tváři. „Víš, dětem by to svatý Benedikt řekl trošku jinak: Modli se a uč se, abys jednou mohl dobře pracovat. A modli se, abys poznal, co dobrého svou prací můžeš na světě dokázat právě ty.“ To, co by od jiného znělo až příliš vznešeně, říká babička úplně jasně a srozumitelně.

Děvčátku sklouzne pohled na vedlejší sedadlo, kde leží mariánská ikona – dárek od babičky. Není to obyčejný dárek – babička ji kdysi dostala od dědečka k prvnímu výročí svatby. Každé prázdniny se modlily právě u ní. A teď si obraz Bára veze do Brna. Už přesně ví, kam si ho v pokojíčku pověsí. Bude to, jakoby babička byla s ní. Dávno si totiž všimla, jak jsou si podobné – tedy ne úplně – babička je boubelka a pořád se usmívá a Maria na obraze je vážná a její obličej je štíhlý. Ale oči – oči mají stejné. A právě jejich laskavý pohled bude Bára tenthle rok moc potřebovat – už teď cítí, že se na ten gympl dostat chce, že se chce modlit a učit, aby z ní měli radost. Babička, Panna Maria i oba tátové – ten, který si píská za volantem a o jejím předsevzetí ještě nic neví, a i ten nebeský, co možná právě píská druhý hlas a ví o nás vše již od počátku věků.

Marie Sojka Veselá

snídani. V době, kdy ukládá děti ke spánku, už vaří někdo jiný oběd. Přehlédnout nesmíme ani roli „tet“ Špuntíka, Pandy a Terezky, které nám pomáhaly s vařením a mytím nádobí a dohlížením na děti (a někdy to dalo práce uhlídat některé neposedy, aby se nevykoupali v potoce nebo nevyváleli v blátě). A že jsou to holky šikovné, dokonce u vaření dokázaly secvičit komický tanec pro pobavení ostatních táborníků.

A denní rozkaz? Ani s ním si není třeba složitě lámat hlavu. Skupinky táborníků vyrazí na různé expedice (na třešně, na houby, na borůvky, nebo jen tak na procházku) se samy přirozeně vytvoří a zorganizují. Bojovky nejsou pro děti zatím potřeba. Dostat se na latrínu a zpět, aniž by si člověk přitom sedl do bláta, je dostatečně náročné. Vynikající úspěch mělo pouštění lodiček z kůry v potoce – jejich dobrodružné hledání u zarostlých břehů, závody lodiček pod mostkem, vylévání vody z gumáček... Pokladovka byla ztělesněna hrou „Pták Ohnivák“, který dětem do lesa a na louku nakladl vejce s pamlsky. Děti je s radostí a dychtivostí sobě vlastní hledaly a ihned konzumovaly (některé se pak do lesa odvážily až po ujištění, že pták Ohnivák je tam nakladl opravdu pro ně a že se nezlobí, že mu je děti snědly). Nezapomenutelné byly večery v tee-pee s opékáním špekáčků a zpíváním písní při kytáře.

Nepsaným heslem tábora je přežít a prožít co nejhezčí čas v lůně přírody. A to se vskutku podařilo. Tábor překonal všeliká nebezpečí a úskalí epidemií angíny počínaje a vytrvalým lijákem konče. I když po odjezdu rodin s dětmi nakaženými angínou jsme prožívali velmi smutné chvíle, táborová nálada se časem přece jen zlepšila a už ji nepokazil ani celodenní vytrvalý déšť. Na závěr jsme na táboře oslavili 3. narozeniny táborníka Vilíka a výborný čokoládový dort byl skvělou sladkou tečkou.

Co dodat? Už se těšíme na příští rok! Ať žijí Chicken a Šídlo!

Zapsala Jitka Gaossed Kapitánová

Pozvánka - Severky

2. dívčí skautský oddíl Severky, YMCA T.S., o.s. zve do svých řad nové členky ☺.

V případně zájmu o nás naleznete více aktuálních informací na adrese <https://sites.google.com/site/severkyymca/home>. Své dotazy můžete také posílat na mail: hribek@seznam.cz.

Těšíme se na vás

Za všechny Severky Lucie Hubča Daňková

- pro Ošetřovatelskou službu OCH 3 000 Kč
- pro Effetu 3 000 Kč
- pro Noclehárnu (nová služba pro bezdomovce na Bratislavské 58, za 30 Kč umožňuje jedno přenocování) 3 000 Kč

Na pomoc obětem katastrofálního hladomoru v severovýchodní Africe vyhlásila Charita Česká republika v červenci sbírku pro hladem sužované Somálsko a Etiopii. Na tuto výzvu jsme vyhradili naši charitní pokladničku pro tento účel. Celkem jsme od vás dostali a následně předali Oblastní charitě Brno 69 570 Kč. Velké díky a upřímné Pán Bůh zaplať vám všem, kteří jste tak projevili solidaritu s našimi trpícími bližními v Africe.

Vážení přátelé, naše charitní pokladnička je zase v normálním provozu a je určena, tak jako doposud, pro vaše dary na charitativní účely.

Na závěr vás vítáme v našem kostele po dovolených a prázdninách a přejeme vám, abyste osvěžení na těle, na duchu i na duši rádi přicházeli k nám ke sv. Tomáši.

Dobrovolníci farní charity

Těšit se je nejhezčí

Jistě všichni dobře víme, že náš pan farář otec Vrbacký ve svých

kázáních dokáže důvtipně a přesně vystihnout podstatu věci, proto mu rádi nasloucháme. Podobně jistě s oblibou čteme jeho úvodní slova v Tomáškově, která svým podobným duchem čtenáře zaujmou, někdy pobaví, někdy vedou k zamyšlení – jakže (či koho) to ten pan farář myslel?

Protože by bylo škoda nechat si jeho čtivá úvodní slova jen pro sebe v rámci farnosti, rozhodlo se nakladatelství Cesta vydat edičně uspořádaný soubor těchto úvodních slov pod názvem **Těšit se je nejhezčí**. Úvodní slova jsou v knize chronologicky uspořádaná, od příchodu otce Vrbackého do farnosti na podzim roku 1997 až do posledního ročníku. Součástí knihy jsou ta úvodní slova, která mohou promlouvat i ke čtenářům mimo naši farnost. Texty doprovází umělecké fotografie Pavola Bigoše. Kniha je k dostání v knihkupectví Cesta na Rašínově 5.

Marta Svobodová

JÁ BYCH BYLA FAKT NEŠŤASTNÁ

Hovořili jsme s kamarádkou o záludnostech francouzského jazyka a já se pochlubila neteří, která strávila rok v misijní škole ve Francii a po

pouze třítydenním kurzu se dostala do ryze francouzského prostředí. Přednášky ve francouzštině, modlitba breviáře, mše, adorace, misie ve školách, ve věznicích či otevřené kostely během divadelního festivalu – něco jako týdenní noc kostelů. Již po třech měsících zvládla hovořit s dětmi, vězni i vést polemiku s mírně fanatickým muslimem, který nakonec poklekl před svatostánkem. Probraly jsme i relativně přísný řád – modlitby střídající přednášky, den končí kompletářem v 21:30 hod. A najednou zazněla věta: „Já bych byla fakt nešťastná, kdyby moje holky šly někam do kláštera.“ Ta věta byla tak blízká mým pocitům, že mi nedala spát, a tak kolem třetí hodiny ranní usedám k počítači.

Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Prosme Pána žně.... Snad každý den se modlíme za nová kněžská a zasvěcená povolání, řadíme tam však i své děti? Ale myslím, že se nemusíme bát, našim dětem snad nikdo ani nezdůrazní, aby se za své povolání modlily. Moje maminka vzpomíná na otce Razika, který již malým žabcům v náboženství často opakoval: „Děvčata, modlete se za své povolání. Snažte si ujasnit už do maturity, zda není vaše místo v některém z řádů, zda chcete žít ve světě zasvěceným životem, či jste povolány k manželství a k mateřství.“ Mnoho našich dětí studuje na

církevních gymnáziích nebo jsou jejich absolventy. Nekončí však jejich úvahy jen zjednodušeným: „To bych se nemohl oženit, to bych se nemohla vdát...?“ Jde-li o zdobrovolnění celibátu, okamžitě bych zvedla obě ruce pro. Ale žijeme v té dané době a i dnes Bůh volá do své služby. Chceme však Jeho hlas uslyšet? Nebo s dětmi na toto téma raději nehovoříme, protože bychom se o ně museli bát?

Ještě se mi vybavuje jedna příhoda, která může usnadnit pochopení lásky k dětem i věčného strachu o jejich štěstí, o jejich spásu. Měli jsme u nás na škole skvělého údržbáře, který - byť majitel dřevěné protézy na levé noze - byl vždy do pěti minut na místě, kde něco nefungovalo, spravil to a popovídal tak mile, že jsme my kantorky měly zas chvíli pocit, že naše práce k něčemu je. Jednou jsem ho zahlédla v živém hovoru s mladou řádovou sestřičkou. Nakonec mu dala letmou pusou, zamávala a odklusala. S úsměvem se za ní díval a tak jsem ho došla a pozdravila. „To je moje dcera“, prozradil pyšně to, co se dalo tušit. „Víte, jednu dobu jsem o ni měl strach, to byla samá zábava, oslavy, posedávání v kavárnách. Já vím, není to nic špatného, ale také nic zvlášť dobrého. A teď mi udělala takovou radost.“ Pak se chvíli odmlčel a dodal: „Ale bojím se o ni pořád stejně, snad ještě víc. Je to však jiný strach –

například táborák a přijel k nám i náš pan farář Petr Vrbacký.

Na soustředění se mi líbilo už proto, že jsem tam zase po roce potkala všechny kamarádky a taky proto, že jsem si dobře zazpívala, a že jsem zase na chvíli vypadla z města. Cestou zpět jsme opět jeli autem a vlakem, kde malá Bětka ochotně ukázala jízdenku paní průvodčí. V Brně jsme byli pozváni na zmrzlinu, která se po cestě velice hodila.

Kamila Šínová

Minitábor - NÁVRAT K PŘÍRODĚ

Takto romanticky, poeticky a téměř ekologicky se nazývá půvabný minitábor, který má letos již dvouletou tradici. „Mini“ je tábor ne ani tak počtem účastníků, jako spíš jejich věkem. Jde o tábor rodičů a dětí ve věku zpravidla od 0 do 6 let, přičemž nejvíce dětí na táboře mělo mezi prvním a třetím rokem věku. Dokonce by se dalo říct „mimitábor,“ neboť nejmladšímu účastníkovi tábora, miminku Doubravce, byly v době tábora necelé tři měsíce.

Pro mnohé z rodičů je Návrat k přírodě především návratem na stará známá místa, kde, coby mládež skautská nebo ministrantská, trávili nejedno léto na „doopravdickém“

táboře. Návrat k přírodě je však jiný – je pro mnohé vysněným táborem: žádné ranní budíčky a rozcvičky v rose, žádné dlouhé pochody a náročné hry v terénu, žádné noční hlídky, dokonce se ani nemusí pod bičem bodování uklízet ve stanu... Má jedenáctiletá neteř Hanička, která byla nejstarším dítětem na táboře, na dotaz, co se jí líbilo nejvíce, odpověděla: „Že můžu spát, kdy chci.“ Vskutku to tak bylo.



Pobyt miminek a batolat dává táboru zvláštní kouzlo. V tábořišti je přes den i přes noc udržován co největší klid, protože „co kdyby náhodou zrovna někdo spal.“ Ti nejmenší spí 3x – 4x denně, těm větším stačí zdřímnout dvakrát a staří mazáci spí už jen po obědě. A rodiče pochopitelně s nimi.

Tábor má rovněž další kouzlo: není třeba nic složitě organizovat, vše tak nějak samo přirozeně funguje. Komu vstávají děti nejdříve, zatopí v kamnech a připravuje

Prázdninové soustředění dětské scholy



Letos v červenci jsem byla už počtvrté na letním soustředění dětské scholy. Tento rok jsme byli ve Strážku, který je kousek za Tišnovem. Do Říkonína jsme se dostali vlakem, kde byla velká zábava, protože jsme jeli s malou Bětkou. Do Strážku nás ochotně dovezl autem Schidlo.

Bydleli jsme na velké faře hned u kostela. Snídani jsme měli kolem

osmé, takže jsme nemuseli vstávat moc brzy. Po snídani se zpívalo většinou až do svačiny, pak bylo volno a šlo se na oběd. Po obědě byl klid a mohli jsme si hrát na dvoře a na zahrádce. Potom jsme šli zase zpívat až do další svačiny a pak už jsme měli volno až do večere, po které byl určen program na večer. Jednou jsme měli

je nerozlučně spojený s díkem. Ano, když se za ni modlím, ani nevím, jestli víc prosím nebo děkuji.“

Dej, Pane, abychom ti odevzdávali každičký den života svého i svých dětí.

Marie Sojka Veselá

Slovo nemocným

Radujte se s radujícími se a plačte s plačícími.

Řím 12,15

Slova sv. Pavla z listu Římanům nás vybízejí, abychom prožívali život s lidmi mezi kterými žijeme, abychom měli účast na všem, co tito lidé prožívají - na událostech radostných i bolestných. Oboje jsou součástí lidského života a není možné se jim vyhnout. Tím, že prožíváme s lidmi jejich život, dáváme najevo svůj zájem o ně, a také snahu udělat to, co je v našich možnostech, abychom jim prospěli, anebo jim aspoň pomohli nést kříž, který nesou.

Mnoho krásných slov trpícímu člověku nepomůže, ale má pro něj cenu každá i malá pomoc, která ulehčí kříž, který nese, a která mu umožní překonat těžké období jeho života. Na pomoc poskytnutou v takové chvíli se nezapomíná ani po dlouhé době a tato vzpomínka vybízí k podobnému

jednání vůči potřebným lidem. Stejně hluboce působí i vědomí skutečnosti, že ten, kdo nám mohl poskytnout pomoc, měl možnosti a věděl o naší potřebě, nám nepomohl. Je to smutná vzpomínka, dlouho se vrací a narušuje vzájemné vztahy mezi lidmi, a to i tehdy, když se o události nemluví.

Máme hodně možností a příležitostí ve svém životě, ale někdy jsme příliš soustředění jen na sebe a svoje problémy, a proto jsme nevíšaví a neteční k bolesti druhých lidí. Jsou to pro nás nevyužité příležitosti, které se nám v budoucnosti už nemusí nikdy naskytnout. Víme, že když se zamýšlíme nad průběhem svého života a tyto skutečnosti si uvědomíme, naplňuje nás to smutkem, rádi bychom to nějak napravili, ale často ti, kterých se to týkalo, už mezi námi nejsou, takže už nemůžeme nic zlepšit. Můžeme se však za lidi, kterým jsme z nějakých důvodů nepomohli, modlit a vyprošovat jim to, co snad ještě potřebují.

Máme si být vědomi, že lidé od nás nečekají jen hmotnou pomoc, ale že pro ně má velkou cenu psychická podpora, účast na jejich problémech a ochota je s nimi řešit. Je kolem nás hodně osamělých lidí, kteří mají problémy s věcmi, které jsou pro jiné lidi zanedbatelné, ale pro ně jsou neřešitelným problémem, který

jim komplikuje život, kazí radost a naplňuje je nejistotou a strachem. To, co je pro jiné bezproblémové, pro ně je neřešitelné. Máme mít pro tyto lidi pochopení, být ochotni jim pomáhat, protože nevíme v jakém stavu budeme jednou my sami a budeme-li mít kolem sebe někoho ochotného nám pomáhat řešit to, co pro nás bude těžké.

Každý známe ze svého okolí lidi, kteří byli ještě před krátkým časem naprosto soběstační, ale kteří se v důsledku nějaké události nebo nemoci změnili tak, že to nedovedeme pochopit. Nevíme, co nás v budoucnosti čeká, a proto je třeba využívat možnosti a příležitosti pomáhat lidem, kteří to potřebují. Když budeme opravdu chtít, budeme vědět jak to máme udělat a budeme mít i dost sil, abychom na to stačili.

o. J. Šik

Charismatická konference 2011

Účast na charismatické konferenci konané ve dne 7. - 10. 7. na brněnském výstavišti, byla pro mne hlubokým zážitkem. Již ta spousta lidí různého věku z Moravy, Čech i ze Slovenska, se kterými nás spojuje víra, ve mně vyvolávala pocit klidu a štěstí. Za

tím vším však byl ten, v jehož jménu jsme se setkali a v rámci programu rozjímali z různých pohledů a souvislostí začátek jeho působení mezi lidmi – Ježíš a jeho první zázrak v Káni Galilejské. Proto také motto letošní konference bylo: „Udělejte vše, co vám řekne.“ (Jan 2,5)

Neobvykle velký počet dětí různého věku, o které se v průběhu programu starali dobrovolníci nebo si samy hrály na okrajích haly, mne vedlo k radostnému konstatování: Pokud populace původních obyvatel Evropy vymírá, není tomu tak v křesťanských společenstvích a rodinách. I touto pozitivní skutečností se lišíme od ostatní, převážně nevěřící části našich spoluobčanů.

Z bohatého pátečního večerního programu jsem si vybral přednášku P. Aleše Opatrného: „*Jak potěšit zpovědníka.*“ Ten velmi zajímavým způsobem sděloval postřehy a informace pro nás a o nás – těch z druhé strany zpovědní mřížky. Z jeho přednášky zde uvedu jen několik myšlenek:

Zpovědníka by mohlo potěšit, že přijetím svátosti zpovědi děláte krok k Pánu Ježíši a spolu s ním pak i k nebeskému Otci. Bez přítomnosti P. Ježíše by žádná svátost nebyla. Zpověď je užitečná, když je projevem kajícího pokání. Nejde o to na sebe „nakydat“ to nejhorší, ale dát Bohu

vydaly na třítydenní dovolenou, tedy na tábor ☺. Už druhým rokem se usadily na louce v tee-pee poblíž vesnic Rudolec a Bohdalov.

Na stavbě tábora se vystřídal několik Severek včetně několika statných hochů. Ale na naši hlavní vedoucí Hubču ani jeden z nich neměl ☺. Pracovalo se od rána do večera až se nakonec vše podařilo a my jsme nemusely spát pod širým nebem. Latrínu se také podařilo vykopat, i když se ještě v průběhu musela překopávat na jiné místo.



3. července dorazil do tábora zbytek holek. Ještě se dolaďovaly detaily, nesměly ani chybět každoroční hádky o nejlepší tee-pee apod. No a večer se už konečně mohlo začít zahajovacím ohněm... A přšelo a přšelo. Hodně přepadů a bouřek. Her se hrálo několik a byly móóóc zábavné. V etapovce nakonec nic o Richardu III. nebylo, vedoucí začaly 1. scénku po africky, takže si z nás členů akorát vystřelily ☺. U scének jsem se jako obvykle nasmály, hlavně vedoucí to správně prožívaly a vžívaly se do svých

rolí ☺. Afrika nás provázela po celý tábor, tématem byla kniha Pouští a pralesem od H. Sienkiewicze. Úkolem v jedné z etapových her bylo zabít lva, a tudíž jsme se musely brodit potokem a houštím, než jsme ho našly v rybníce.



Jídlo bylo vskutku vynikající. Naštěstí jsme nebyly poctěny návštěvou z hygieny, i když by nám snad nic nemohli vytknout ☺. V průběhu tábora nás navštívilo plno bývalých vedoucích jako Sui, Panda, Veve, Zipik, Grulky a další.

Tábor rychle uběhl, až nám bylo líto, že je konec ☺ ☺. Tábor hodnotíme jako jeden z nejlepších, ale to říkáme o každém ☺. Velký dík patří vedení za starost a péči o své ovečky ☺. Samozřejmě uvítáme i více členek, bude ještě větší kopec legrace.

*Verča Rory Kozlová a Edita Elenya
Dolníčková*

nebo alespoň přibližnou koncepci tábora.

Téma pro mne bylo však stále neznámé a z logického důvodu i v jistém smyslu zapovězené. Vše se odvíjí od toho, že nejsem muž. Většina mužů, chlapců i pánů se totiž zajímá o fotbal. Tím nechci nijak snížit znalosti dívek co se sportu týká. Nicméně, milé dámy, buďte upřímné. Co si představíte pod pojmem el clásico? Klasickou, čili vážnou hudbu? Možná klasické tance, toreadory... Španělsko? A tady už začíná pomalu přihořívát. Protože každý fotbalista vám řekne, že EL CLÁSICO je tradiční zápas mezi teamy Real Madrid a FC Barcelona. Zápas plný emocí, kdy je celé Španělsko na nohách (později o prázdninách, na setkání se svatým otcem v Madridu, jsem to mohla okusit na vlastní kůži). Jakoby vše ostatní ztrácelo na důležitosti vedle té zázračné bedýnky, na kterou hypnoticky koukalo snad celé lidstvo. Například jídlo, na které jsme čekali se zdálo být naprosto nepodstatné. Ostatně při pohledu na číšníky sedící na židličkách a tiše pozorující zápas tomu začínal přivýkat i můj žaludek. Nechci samozřejmě odbíhat od tématu.

Zpět k táboru. I přes téměř každodenní déšť jsem prožila mnoho krásných okamžiků v kruhu zajímavých, osobitých a obdivuhodných lidí. Na programu byly četné přednášky na nejrůznější

témata, např. jsme se mohli dozvědět více o životě Antonína Dvořáka, hlouběji porozumět Starému zákonu, podívat se na svět kolem nás jinými očima, nebo se prostě a rychle dorozumívat finsky. Na druhou stranu jsme také mohli zakusit adrenalin v krvi při výbuchu jaderné elektrárny Fukušima, mohli jsme poznat alespoň některé z příběhů tzv. agentů-chodců a v neposlední řadě také bitvu o Brno.



Na závěr mi nezbývá nic jiného, než tento tábor vřele doporučit. Mohu jen pyšně dodat, že teď už vím, co znamená EL CLÁSICO a tuto znalost budu dále hrdě šířit světu.

Kristýna Zezulová

Tábor skautek: RICHARD III.

Jako každý rok i letos se neohrožené skautky z oddílu Severky

za pravdu, že je jeho nárok (ukázaný nám hlavně v Desateru) oprávněný, správný a že jsem mu ve svém životě nedostál - např. že modlitba pro mě nebývá vždy důležitější než program v TV.

Také jen Bůh může mé hříchy odstranit. Tím, že Ježíš můj hřích přibíjí na kříž, takto ho odstraňuje, i když naše paměť nebo blízcí nám ho mohou připomenout. Pro Boha ale již neexistuje. Tam, kde na člověku bylo uskutečněno Kristovo vykoupění, tam se mu otvírá cesta k Bohu (ne však ke šťastnému životu na zemi). Důležité při zpovědi není pokání, ale rozhřešení. V této svátosti jde o dialog mezi kajícím a trojjediným Bohem, zpovědník je zde jen prostředníkem reprezentujícím církev. Např. evangelíci si mohou vybrat někoho, komu hříchy sdělí, ale ten mu hříchy neodpustí.

Naše, zejména těžké hříchy, zraňují nejen Boha, ale i společenství církve – příkladem je rozpad manželství ve farnosti. Když nemám možnost se vyzpovídat, vzbudím dokonalou lítost. Účinnost zde stojí na víře a na upřímnosti lítosti.

Zpověď není zkouška naší paměti, nikdy si nikdo na úplně všechno nevzpomene. Proto jsou zbytečné obavy těch, kteří si po letech vzpomenu na svůj hřích a na základě pozdějších poznatků a souvislostí zvažují, že by se z něj měli vyzpovídat

důkladněji. Zde však byl důležitý náš tehdejší úmysl a právoplatné rozhřešení.

V životě bychom si měli dát pozor na věci, které zraňují naše bližní nebo se staví jako překážka lásky k Bohu a k bližnímu. Nárok na porozumění je ve zpovědi značný. Pocit někoho, že není dostatečně chápán, se může přenést do zpovědi a kající pak zahlcuje kněze zbytečnými podrobnostmi. Příliš dlouhé a podrobné vyznání nebývá dobré. Jde o to, aby kající řekl zpovědníkovi věci tak, aby je on v zásadě pochopil. Člověk často nevnímá to, co skutečně narušuje jeho cestu k Bohu, a co je jen „vadou na kráse“. Mám stát před Bohem pravdivě a uznat, že On si s mými hříchy poradí. Má nám jít o Boha, ale naše Ego nás může někdy vést k tomu, že jde o mne, aby mi bylo dáno za pravdu (já jsem trpící anděl a ten druhý je málem satan). Jde ale o hříchy kajícího a to, co je „přibalené navíc“, nelze akceptovat.

Je dobré najít si kvalitního zpovědníka, ale i v tom případě je dobré jít občas ke zpovědi k jinému knězi. Mít jen jednoho zpovědníka 10 a více let, nebo pokud je zpovědník kamarád, není to nejvhodnější. Ten, kdo nás zná, na něco už nereaguje, příteli může být zatěžko některé věci říct. To, co nám zpovědník říká, máme vnímat duchovním citem. Toto je slovo Boží pro mne a teď.

Na základě své zkušenosti doporučuji všem, aby se přihlásili k účasti na příští charismatické konferenci, která bude opět začátkem července v Brně na výstavišti. Hala je klimatizovaná, takže ani vysoké venkovní teploty účastníkům nevadí. Duchovní náplň, poznatky a zážitky zde získané stojí za to. Přednášky, modlitby, zpěvy, mše svaté, to vše má vysokou duchovní hodnotu. Navíc se tam setkáte se spoustou známých lidí z farnosti nebo i z širšího okolí. Jistě se nenecháte odradit ani účastnickým poplatkem, který je spíše symbolický, stejně jako cena za teplou stravu v průběhu dne. Tu si účastníci mohli objednat a pak si ještě vybrat z nabízených jídel.

PhDr. Jan Weinberger

POUŤ DO MADRIDU

Na tuto pouť jsme se vydali prostřednictvím františkánského autobusu. Cestou do Madridu nás čekalo několik velmi zajímavých zastávek na nádherných místech světa. Měli jsme možnost navštívit francouzský trapistický klášter Sept-Fons, kde nás na odpolední modlitbě úplně pohltila jejich hluboká spirtualita. Ještě tentýž den jsme dorazili do dalšího kláštera, kde jsme

slavili českou mši svatou v kostelíku sv. Antonína. Tento klášter byl nádherný svým umístěním. Jeho součástí byly skály a v nich spousta výklenků se svatými.



Po krásné hvězdné noci jsme se vydali na velké poutní místo, a to do Lurd. Lurdská voda tam tekla proudy k žíznivým lidem, i my jsme tuto možnost využili a nabrali si ji do všelijakých flaštiček. A naše cesta pokračovala směr do Pyrenejí, kde jsme strávili tři dny, vydali jsme se na velkou túru na vrcholky hor a k údolím vodopádů. Večer jsme pak usínali pod širým nebem obklopeni skálami. Z Pyrenejí jsme se konečně vydali do Madridu, kam jsme přijeli v pátek časně ráno, tj. v 5hod ☺. Dostali jsme bojový úkol, sbalit se na tři dny

i s jídlem, spacákem a karimatkou. Naše malé batůžky přetékal!

Páteční den jsme strávili prohlídkou krásného, zato velmi parného Madridu a večer proběhla křížová cesta papežem, na kterou jsme se s mou kamarádkou nedostaly, omylem jsme dojeli na českou křížovou cestu, jen malinko jsme litovali, ale byla moc nádherná a my jsme si ji mohli alespoň v klidu, bez davů prožít.

Sobotní den jsme zahájili mší v českém centru a pak ti, kdo měli sílu a odhodlání, se vydali na desetikilometrovou pěší pouť na letiště. Takovou pouť jsem ještě nikdy neabsolvovala, bylo vedro, ale dobrá nálada a nadšení byly silnější, a teď zpětně jsem za to ráda. Cestou jsme neopomněli zpívat písničku Slunce Kristovy lásky, bylo to opravdu silné: Uvědomila jsem si, jak nás Ježíš má moc rád! Na letišti již bylo tolik nadšených mladých lidí, že jsme se nedostali do svého sektoru, a tak jsme skončili až úplně vzadu na volném plácku u záchodků a přístupu vody, což mělo i své výhody ☺.

Večer byla nádherná vigilie s papežem a adorací, a také nádherná průtrž mračen s bouřkou. Připadali jsme si jako novodobí uředníci, kteří byli místo na lodi na letišti, báli jsme se, až jsme si uvědomili, že nemusíme mít strach, protože On byl s námi! Jak bouřka rychle přišla, tak i odešla,

voda se rychle vsákla do vyprahlé země a my jsme mohli spát až do rána, kdy jsme byli probuzeni prvními paprsky vycházejícího slunce.

Nedělní slavnostní mše s papežem byla pěkná, od nějakých hodných Čechů jsme dokonce dostali papežovo kázání v češtině ☺. Požehnáním jsme se rozloučili s papežem, s mladými a s letištěm a vydali se skrz davy k autobusu. Na zpáteční cestě nás čekala osvěžující zastávka u Atlantiku a v Paříži, a pak už rovnou domů.

Tato pouť do Madridu opravdu stála za to. Byla sice náročná, ale o tom, kolik jsme toho po cestě poznali a viděli, jsem nikdy ani nesnila. Skrze ni mnoho lidí přinášelo své úmysly a prosby a myslím si, že žádné z nich nebudou bez odezvy!

Díky všem Vám, kdo jste přispěli k této pouti!

Klára Voříšková

Letní tábor EL CLÁSICO

O letošních prázdninách jsem měla možnost zúčastnit se letního tábora EL CLÁSICO, každoročně pořádaného v Lučici. Tohoto jedinečného zážitkového „kurzu“ se můžete účastnit pouze dvakrát. Letos jsem jela už podruhé, tudíž jsem věděla, do čeho jdu, co mám čekat